

генерација људи потпуно ослоњених на коришћење „компјутера и мобилних”, интернет предатори и слично су лоше стране „дигиталне револуције”.

Као и у свим ранијим променама, грађани и привреда су се брзо прилагодили новинама које је донела дигитална револуција. Тако по истраживању обављеном у 2017. години, број корисника дигиталних технологија у односу на укупан светски број становника је следећи: 3,77 милијарди корисника Интернета, што представља 50% од укупног броја, 2,80 милијарди корисника друштвених медија што представља 37% од укупног броја, 4,92 милијарди корисника мобилних телефона што представља 66% од укупног броја, а 1,61 милијарди корисника е-трговине, што представља 22% од укупног броја становника.

Држава, односно државна администрација касни за овим променама. Увођење дигиталних комуникација у скоро свим земљама света тек је у зачетку. Државни органи још увек преферирају „папир и печат”, „својеручни” уместо дигиталног потписа, „пријем грађана” уместо „комуникације преко Интернета или мобилне телефоније”, и тако даље. Разлози за кашњење су објективног карактера, као што су висина новца који се мора уложити у изградњу инфраструктуре, опрему, системе, мреже и друго, али и субјективне природе у које спадају неповерење у сигурност, тачност и безбедност информација, необученост за руковање новим технологијама, и слично.

Доношење нових прописа којима се уређује дигитална технологија, односно коришћење ове технологије, касни за животом и темпом развоја и коришћења Интернета, мобилне телефоније и осталих технологија.

Појам „електронска управа” формално се уводи у правни систем Србије тек 2018. године када је донет Закон о електронској управи. Тим Законом појам електронске управе дефинише се као **„обављање послова управе употребом информационо-комуникационих технологија”**. Наведена дефиниција је сувише широка да би се схватио појам „електронске управе”. Треба имати у виду и чињеницу да се правна теорија ни не бави покушајем дефинисања појма „електронске управе”, него то препушта инжињерима, па у теорији државне управе још увек не постоји тачна и прецизна дефиниција овог појма. Можда најбољу дефиницију која помаже разумевању појма је дао специјалиста за нове технологије Мауро Д. Риос који електронску управу дефинише као „нови начин организације и управљања јавним пословима, увођењем позитивних трансформационих процеса у управљање и саму структуру организационе шеме, додавање вредности процедурама и пруженим услугама, кроз увођење и наставак усвајања информационих и комуникационих технологија као фацилитатора ових трансформација”.

17.2. Начела електронске управе.

Начела електронске управе су :

1. ефикасност управљања опремом;
2. сигурност електронске управе;
3. забрана дискриминације.

Начело ефикасности управљања опремом подразумева да су државни службеници дужни да управљају опремом на највећи могући ефикасан и економичан начин.

Начело сигурности електронске управе обезбеђује информациону безбедност свих који користе опрему, како државних службеника, тако и грађана.

Начело забране дискриминације подразумева право свих грађана да користе услуге електронске управе, односно обавезу државних органа да омогуће свим грађанима приступ опреми, систему или мрежи како би могли да користе ове услуге.

Ова начела се не могу посматрати самостално, већ само уз начела државне управе о којима је било речи у Одељку 2. ове Главе – Начела државне управе. У том смислу ова начела су додатна начела, карактеристична за коришћење дигиталних технологија.

17.3. Портал еУправа.